

Lars Kirkebys tale til konfirmationen i Balle lørdag den 5. september 2020

Evangelium Joh 20,11 - 18

Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« - det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende.

Det var gensynsglæde, da jeg så jer igen her i august. Og jeg fornemmede, at den faktisk var gensidig. Mange tror, at konfirmander er den sværeste del af præstens arbejde. Det kan det være. Men ikke med jer, kære konfirmander, for det var spændende, åndeligt berigende, at være sammen med jer. Tusind tak for det. Men selvfølgelig vil nogen sige, at der må da også være undtagelser. Nogen rigtig irriterende typer. Men selv når enkelte af jer var irriterende, var i det på en charmerende måde. Venskab, fællesskab skal prøves af i jeres alder. Holder mor og far op med at elske mig, hvis jeg farver mit hår grønt? Hvordan reagerer Lars, hvis jeg gemmer mig lidt bag ved døren? Eller spiller dakkedak musik? Udover at tælle til ti, så gør jeg ofte det, at jeg trods 50 års mellemrum prøver at huske min egen konfirmandtid. Mine lærere, der bare havde givet så meget op. Indtil nogle andre lærere fortalte mig, at jeg godt kunne et eller andet.

I var med, og I fortalte om jer selv på mange måder. Direkte i ord, men også indirekte. Om det, der gør jer glade, og det der trykker.

Ja selv i dag har I hjulpet mig med input til prædikenen. Hvad ville du sige, hvis du var præst? Og der kom nogle rigtig gode bud med livsmod og håb:

Husk på, at Gud altid vil elske dig og acceptere dig for den, du er. Gud er der for dig, når du er helt nede i sandet.

Kære konfirmander, vi er nu trådt ind i en svær tid, jeres konfirmation er blevet rykket, men det har i klaret godt. Jeg står her i dag med stolthed for at konfirmere jer! I har sikkert glædet jer til dette øjeblik, det har jeg i hvert fald. Jeg kan forstå, hvis nogen af jer har været irriteret, men jeg håber, at det ikke gør noget. Stort tillykke fra mig!

Og jeg ved at mange af jer er bekymret over, hvad der skal ske i fremtiden. Men prøv i dag give de unge en uforglemmelig dag, og overlad alle jeres bekymringer til Vor Herre, for han vil tage sig af jer og beskytte jer i denne tid.

I dag skriver vi en ny tekst, da nye unge skal konfirmeres på en helt ny måde og under helt nye omstændigheder. Bekymringerne lader vi ligge, og lader Vor Herre passe på os. For Gud, ham selv og Jesus Kristus passer altid på os, selv når vi tror, han har forladt os, for som i salmen *'Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig'* står der *'Når jeg er allermest forladt, ja, selv i dødens sorte nat, selv da har ikke du min Gud, forladt mig.'* Det viser det os, at han tilgiver og passer på os, så længe vi tror på ham i vores hjerte. Og det er det, vi er samlede for her i dag, for at disse unge svarer ja til Vor Herre og den kristne tro på ny."

Sådan lød jeres gode bud på en konfirmationsprædiken.

Vi kan ikke være i kirkens rum i dag. Men jeres fine papirmosaikker, var kommet op, og de er i dag med herovre i sognegården.

De peger hen på et meget vigtigt gensyn, gensynet påskemorgen.

I dag minder området her ved Balle Kirke lidt om en stor banegård i myldretiden. Prøv at lægge mærke til, næste gang I er på en station, at noget af det smukkeste, dejligste er gensynsglæde. Der står en bedstefar og bedstemor af toget, der kommer deres voksne barn med børnebørn, og de små børnebørn spæner afsted ind i favnen, for hvor er det længe siden, selvom det måske ikke er så længe siden alligevel. De store børnebørn står lidt forlegne og bliver nappet lidt i kinden, og selvom man tror, man er vokset fra det, så er det alligevel meget rart. Hvor er det godt at ses igen. Mærke fællesskab, venskab, kærlighed. Gensynsglæde.

På en måde handler det om lidt det samme ved kirken som på stationen. Her er vi gået ombord ikke i et IC4 tog, men i himmelekspressen. Udtrykket bruges nogle gange om rejsen til landet bag ved døden, og det har vi også med i troen. Men himmelekspressen kan godt stoppe på jordiske stationer. Steder, hvor vi finder Guds rige lige her og nu. I fællesskab, venskab, kærlighed. Grundtvig skriver: Mit land siger Herren, er himmel og jord, hvor kærlighed bor.

Den danske musiker C.V. Jørgensen beskriver i en sang, hvordan han er gået ned på en togstation, for at møde en kæreste. Men hun er ikke med toget. Så kigger han sig omkring. Og han synger: Tiden falder lang, når man blot er til stede, som tilskuer til de andres gensynsglæde. Ja, tiden falder lang, når man blot er til stede, som tilskuer til de andres gensynsglæde.

Man kan komme på en banegård, og endda i en kirke, i en situation, hvor man føler sig ensom og forladt. Hvor man kun er tilskuer til de andres gensynsglæde. Hvor kæresten blev borte, ens bedste ven svigtede, eller man bare er overladt til sig selv. Men hvis man lytter godt efter, hvad Jesus siger, så brydes ensomheden alligevel et sted. Jeg er din bror, din ven. Den der er sammen med dig, hvor det er allermørkest. Vi ses igen! Og igen! og igen! Men forhåbentlig er der også nogle mennesker, der vil tage det på sig, at møde hinanden som Guds børn. Med fællesskab, venskab, kærlighed. Gensynsglæde.

Det er sværest, når fællesskabet er slået i stykker. Når venskabet svigtes. Jesus ender sit liv netop på den måde. Tro og håb dør stille ud, hos dem, der var samlet omkring ham. Vennerne svigter.

Men netop der hvor mennesker mente, at Jesus lige så godt kunne give op, der blev han ved. Næsten ligesom forelskede mennesker. De har så svært ved at give op. De er så stædige. Sådan var Jesus. Stædigt forelsket i mennesker.

Også i Marie Magdalene. Efter kirkens ældste traditioner havde Maria været både prostitueret og psykisk syg. Men Jesus kom med forandringens mulighed. Kalder hende ved navn midt i sorg og fortvivlelse. Går tilbage til de disciple, der havde svigtet hans venskab med dem. Rækker dem hånden, ja rækker dem venskabet tilbage. Kærligheden. Nogle gange i skikkelse af brødet og vinen.

Prøv at lægge mærke til nadverbilledet, hvor Jesus løfter brødet og vinen i triumf. Kærlighedens sejr over al den sorthed og mørkhed, som vi ser hos disciplene. Netop i en situation, hvor alting synes tabt.

Inden længe er der forhåbentlig en vaccine eller flere vacciner klar mod corona. Men hvem skal have først? De stærkeste overlever. Det siger Darwin. Og nogle mener, at det er den dybeste sandhed. De bedst egnede, de stærkeste overlever.

Men sjovt nok er ingen af jer i tvivl om det modsatte, når jeg spørger jer, hvad der ville ske, hvis I i jeres familie kun havde livreddende medicin nok til 2 ud af 4. Forældre kunne jo erobre den ved en hurtig slåskamp, men næsten alle er sikre på, at mor eller far ville give det til børnene.

For det stærkeste er at ofre sig i kærlighed.

Jesus ofrede sig og ofrer sig.

Det betyder at give sig selv i kærlighed. Det som også siges med brød og vin ved alterbordet.

Jesus gav sig selv i kærlighed. Han ofrede sig. Så stærkt, at døden blev besejret. Han var Guds søn og valgte at sætte sig i de nederstes sted. I de ensommes sted. I ethvert menneskes sted. I dit sted.

Det er mit håb for jer, at jeres tro, jeres kristendom må komme med ud i hverdagen, også der hvor tingene er sat på spidsen:

Så I tør give jer selv og hengive jer. I kærlighed, venskab, fællesskab.

Ikke som dem, der kan prale med, at de tror 100% på Gud. Men som dem, der gerne vil tage imod Guds hjælp til at tro. Det er jo det inderste i en konfirmation: Gud bekræfter dig i, at du er hans elskede barn, og vi bekræfter, at vi gerne vil høre det som en hjælp og en styrke.

Netop som Guds børn kan vi være voksne i ordets bedste betydning.

Og som Guds børn får vi mod til at være gode voksne med alle de hårde kampe, der venter, med al den glæde og velsignelse, der er her i dag og skal komme ud af Guds kærlighed til os. Så er vi da ikke tilskuere for hvem tiden falder lang, men deltagere i den store gensynsglæde, hvor vi har travlt med at leve og elske. Herfra og ind i evigheden. Amen.